Iuda - Comentarii W. McDonald

Dumnezeu S-a folosit de un neprihănit ca Iuda pentru a-i demasca pe apostaţi, dintre care, un alt Iuda, Iscarioteanul, a fost un exemplu concludent. Tot ce ştim sigur cu privire la ”bunul” Iuda este că a fost un rob al lui Isus Cristos, şi frate al lui Iacov.

În cuvântul introductiv al scrisorii sale, Iuda oferă trei desemnări care sunt valabile pentru toţi credincioşii. Ei sunt chemaţi, sfinţiţi (în loc de „sfinţit" - hegiasmenois textul critic conţine varianta „preaiubiţi" - egapemenois. Puternica condamnare a imoralităţii din această scrisoare este probabil introdusă mai adecvat prin opusul, „sfinţit") de Dumnezeu Tatăl şi păstraţi în Isus Cristos. Dumnezeu i-a chemat pe aceştia din lume, prin evanghelie, ca să fie ai Lui. Ei sunt puşi deoparte de Dumnezeu ca să fie poporul special şi curat al lui Dumnezeu. Şi ei sunt păstraţi în chip minunat de pericole, de vătămare, de întinare şi de condamnare, până când, în cele din urmă, vor fi introduşi în sala tronului, să-L vadă pe Rege în toată splendoarea Sa.

Iuda le doreşte cititorilor săi îndurare, pace şi dragoste. Salutul este deosebit de adecvat pentru cei care erau confruntaţi cu atacurile furibunde ale celor care urmăreau subminarea credinţei lor.

Îndurare înseamnă mângâierea plină de compasiune a lui Dumnezeu şi grija Sa caldă pentru sfinţii Săi încercaţi în vremuri de conflict şi stres.

Pacea este seninătatea şi încrederea care decurg din bizuirea pe cuvântul lui Dumnezeu şi privirea dincolo de împrejurări la Cel care învinge toate împrejurările, impunându-Şi suveranitatea, în scopul împlinirii planurilor Sale.

Dragostea este îmbrăţişarea ne-meritată pe care o acordă Dumnezeu copiilor Săi dragi - acea afecţiune superlativă care trebuie împărtăşită cu alţii.

El doreşte ca aceste trei binecuvântări să le fie înmulţite. Nu date cu târâita, ci înmulţite!

Iuda intenţionase iniţial să scrie despre glorioasa mântuire care este avuţia comună a tuturor credincioşilor. Dar Duhul lui Dumnezeu l-a influenţat în aşa măsură pe acest scrib predat încât el a sesizat o schimbare de direcţie. Prin urmare, nu s-a mai mulţumit cu un simplu eseu doctrinar, ci şi-a dat seama că trebuie să compună un apel fierbinte care să-i întărească pe cititori. Ei trebuiau să fie mişcaţi ca să se lupte cu râvnă pentru credinţă. Asta pentru că se lansau atacuri asupra depozitului sacru de adevăr creştin şi deja fuseseră dezlănţuite încercări furibunde de a distruge marile doctrine de bază. Prin urmare, copiii lui Dumnezeu trebuiau să adopte o poziţie tare, ne-compromiţătoare, de apărare a inspiraţiei, infailibilităţii, autorităţii şi suficienţei Cuvântului Sfânt al lui Dumnezeu.

Dar, luptându-se pentru credinţă, credinciosul trebuie să vorbească şi să acţioneze ca un creştin. Cum a scris şi Pavel: „Robul Domnului nu trebuie să se certe, ci să fie blând cu toţi, în stare să-i înveţe pe toţi, plin de îngăduinţă răbdătoare" (2Timotei 2:24). El trebuie să se lupte fără sfadă şi să mărturisească fără ca mărturia lui să fie ruinată.

Noi ne luptăm cu stăruinţă pentru credinţa care a fost dată sfinţilor odată pentru totdeauna. Observaţi acest lucru! Nu „odată ca niciodată" ci odată pentru totdeauna. Cu alte cuvinte corpul de învăţătură este complet. Canonul este definitivat. Nu se mai poate adăuga nimic. „Dacă este nouă, nu e adevărată, iar dacă este adevărată, atunci nu mai e nouă."

Când un învăţător pretinde că are o revelaţie care este mai presus şi dincolo de ceea ce găsim scris în biblie, noi o respingem imediat, fără alte comentarii. Credinţa a fost dată şi noi nici nu avem nevoie, nici nu luăm seama la orice altceva. Acesta este răspunsul dat de noi la liderii cultelor deraiate, care vin cu cărţile lor pe care le aşează pe acelaşi loc de autoritate cu cel al Scripturilor.

Natura ameninţării este dezvăluită în versetul 4.

Părtăşia creştină era invadată de elemente subversive.

Anumiţi oameni se strecuraseră înăuntru pe furiş. Era o mişcare subterană de amăgire şi subminare. Aceşti reprezentanţi ai coloanei a cincia au fost de mult rânduiţi pentru condamnarea aceasta. Asta pare să spună că Dumnezeu i-ar fi ales pe aceşti indivizi ca să fie condamnaţi. Dar nu acesta este sensul adevărat al pasajului. Biblia nu ne învaţă nicăieri că vreunii ar fi aleşi să fie condamnaţi. Când oamenii sunt mântuiţi, asta se face prin harul suveran al lui Dumnezeu. Dar când în cele din urmă se pierd, asta se datorează propriului lor păcat şi neascultării lor.

Sintagma aceasta ne învaţă că condamnarea apostaţilor a fost stabilită cu mult timp în urmă. Dacă oamenii aleg să se îndepărteze de credinţa creştină, atunci condamnarea lor este tot una cu aceea a israeliţilor necredincioşi în pustie, cu a îngerilor răzvrătiţi şi cu a sodomiţilor. Ei nu sunt predestinaţi să cadă, ci, odată ce devin apostaţi prin propria lor opţiune, ei înfruntă pedeapsa predeterminată pentru toţi apostaţii.

Două trăsături proeminente ale acestor persoane nelegiuite sunt: comportarea lor depravată şi doctrina coruptă la care aderă. În privinţa comportării lor, ei schimbă harul lui Dumnezeu în desfrânare. Ei denaturează libertatea creştină, făcând din ea libertinism şi pervertesc libertatea de a sluji, transformând-o în libertatea de a păcătui. În doctrina lor, ei tăgăduiesc pe singurul nostru Domn (cuvântul „Dumnezeu" este omis în textul critic. Cei doi termeni „Domn" sunt diferiţi în original. În sintagma: „Domnul Isus" de obicei apare termenul Kurios, iar în „Domnul Dumnezeu" apare un sinonim, Despotes - termenul derivat „despot", din vremea noastră, nu este o traducere adecvată, datorită conotaţiei sale nefericite. Ambele cuvinte înseamnă „Domn", „Stăpân" sau „Proprietar") Dumnezeu şi pe Domnul nostru Isus Cristos. Ei tăgăduiesc dreptul Său absolut de a domni, dumnezeirea Lui, moartea Lui în locul nostru, învierea Lui - de fapt, ei tăgăduiesc însăşi doctrina esenţială a Persoanei şi lucrării Sale. Pe când fac paradă de o largă liberalitate în domeniul spiritual, ei se opun cu înverşunare şi pe plan dogmatic evangheliei, valorii scumpului sânge al lui Cristos şi realităţii potrivit căreia El este singura cale de mântuire.

Cine sunt aceşti oameni? Sunt pretinşi vestitori ai evangheliei. Ei deţin poziţii de conducere în cadrul creştinătăţii. Unii sunt episcopi sau membrii ai consiliilor bisericeşti sau profesori de seminar. Dar cu toţii au în comun acest lucru: se împotrivesc Cristosului Bibliei, după ce şi-au inventat un „Cristos" liberal („liberal" înseamnă liber, dar în religie se referă la cei care tăgăduiesc doctrinele principale ale credinţei, cum ar fi inspiraţia, naşterea din fecioară, Dumnezeirea lui Cristos şi ispăşirea prin vărsarea de sânge. Aşa numiţii liberali sunt însă adesea deschişi

oricărei doctrine sau religii - atâta timp cât nu este vorba de învăţătura biblică, ortodoxă - adică drept credincioasă) sau neo-ortodox (neo-ortodocşii nu sunt de fapt ortodocşi. Ei acceptă unele din învăţăturile Bibliei, dar folosesc terminologia ortodoxă pentru a muşamaliza necredinţa ne-biblică. De pildă, Biblia „devine", în concepţia lor, cuvântul lui Dumnezeu, dacă le „vorbeşte". Pentru credinciosul ortodox însă, Biblia este cuvântul lui Dumnezeu), văduvit de gloria, maiestatea, stăpânirea şi autoritatea adevăratului Cristos.

Nu există nici cea mai mică îndoială cu privire la atitudinea lui Dumnezeu faţă de aceşti apostaţi, pe care El a revelat-o, nu o dată, în Vechiul Testament. Iuda vrea acum să le reamintească cititorilor săi de trei asemenea exemple: israeliţii necredincioşi, îngerii care au păcătuit şi locuitorii Sodomei şi Gomorei.

Primul exemplu este cel al Israelului în pustie: Domnul, după ce a scos un popor din ţara Egiptului, pe urmă a nimicit pe cei care n-au crezut (vezi Numeri 13,14;1Corinteni 10:5-10). Dumnezeu făgăduise poporului Israel ţara Canaanului. În făgăduinţa aceea s-a aflat toată învrednicirea de care au avut trebuinţă. Dar ei au acceptat veştile rele aduse de iscoade la Cadeş şi s-au răzvrătit împotriva Domnului. În consecinţă, toţi bărbaţii aceia care aveau de la douăzeci de ani în sus când au părăsit Egiptul au pierit în pustie, cu excepţia lui Caleb şi Iosua (vezi Evrei 3:16-19).

Al doilea exemplu de răzvrătire şi apostazie este cel al îngerilor care au păcătuit. Tot ce ştim sigur despre ei este că nu şi-au păstrat domeniul care le-a fost repartizat, că şi-au părăsit locuinţa şi că acum sunt ţinuţi în lanţuri veşnice sub întuneric pentru judecata lor finală.

Din Scriptură pare să reiasă că au existat cel puţin două apostazii ale îngerilor. Una a fost atunci când Lucifer a căzut, cădere ce pare să fi angrenat şi căderea unei oşti de fiinţe angelice, care s-au alăturat rebeliunii sale. Aceşti îngeri căzuţi nu sunt legaţi în prezent. Diavolul şi demonii lui promovează în prezent în mod febril un război împotriva Domnului şi a copiilor Săi.

Cealaltă apostazie de îngeri este cea la care se referă Iuda şi Petru (2Petru 2:4). Există o mare diversitate de opinii în rândul cercetătorilor Bibliei cu privire la evenimentul care este avut aici în vedere. Ceea ce sugerăm noi este un punct de vedere personal, nu o aserţiune dogmatică de fapt.

Noi credem că Iuda se referă la ceea ce se găseşte consemnat la Geneza 6:1-7. Fiii lui Dumnezeu şi-au părăsit starea lor adecvată de fiinţe îngereşti, coborându-se pe pământ în chip uman şi căsătorindu-se cu fiicele oamenilor. Această unire maritală a fost contrară ordinii stabilite de Dumnezeu, constituind o abominaţie pentru El. În versetul 4 am putea găsi o sugestie conform căreia aceste căsnicii. nefireşti au produs odrasle de o extraordinară forţă şi răutate. Dacă acest lucru este adevărat sau nu, este limpede că lui Dumnezeu I-a produs o nespus de mare neplăcere această răutate a omului din această perioadă şi S-a hotărât să distrugă pământul printr-un potop.

Există trei obiecţii în calea acceptării acestei concepţii:

(1) pasajul din Geneza nu îi menţionează pe îngeri, ci spune doar: „fiii lui Dumnezeu".

(2) îngerii sunt fiinţe a-sexuale.

(3) îngerii nu se căsătoresc.

Este adevărat că nu sunt amintiţi concret îngerii, dar tot atât de adevărat este că termenul: „fiii lui Dumnezeu" se referă la îngeri în limbile semitice (vezi Iov 1:6;2:1).

Nu se afirmă nicăieri în Biblie că îngerii sunt a-sexuali. Uneori îngerii au apărut pe pământ în chip uman, având mădulare omeneşti şi apetituri omeneşti (Geneza 18:2,22; comparaţi cu 19:1,3-5). Biblia nu spune că îngerii nu se căsătoresc, ci doar că în cer ei nici nu se însoară, nici nu se mărită (Matei 22:30).

Indiferent care este incidentul istoric care se ascunde îndărătul versetului 6, ideea importantă care trebuie subliniată este faptul că aceşti îngeri şi-au părăsit sfera pe care le-o repartizase Dumnezeu, fiind acum în... lanţuri şi în întuneric până la vremea când îşi vor primi sentinţa finală de pierzare.

A treia apostazie din Vechiul Testament pe care o aminteşte Iuda este aceea a Sodomei şi Gomorei şi a cetăţilor din jurul lor (Geneza 18:16-19:29). Cuvintele introductive Tot aşa arată că păcatul Sodomei a avut trăsături în comun cu cel comis de îngeri. A fost o imoralitate grosolană, cu totul şi cu totul împotriva firii, o urâciune înaintea lui Dumnezeu.

Păcatul concret de perversiune este discutat de Pavel la Romani: „căci femeile lor au schimbat întrebuinţarea firească a lor într-una care este împotriva firii; tot astfel şi bărbaţii au părăsit întrebuinţarea firească a femeii, s-au aprins în poftele lor unii pentru alţii, bărbaţi cu bărbaţi făptuind lucruri ruşinoase şi primind în ei înşişi plata cuvenită pentru rătăcirea lor” (Romani 1:26b, 27). Bărbaţii din Sodoma, Gomora, Adma şi Ţeboim au fost cu totul dedaţi la homosexualitate. Păcatul respectiv este descris aici cu cuvintele: au umblat după trup străin, aceasta însemnând că este complet contrar ordinii naturale lăsate de Dumnezeu.

Să fie oare o simplă coincidenţă faptul că mulţi apostaţi din vremea noastră se situează în fruntea curentului celor care iau apărarea în public homosexualităţii, organizând campanii de sprijin, pentru ca ea să fie legalizată, atâta timp cât actul este comis între adulţi consimţitori?

Pentru toţi aceşti libertini cetăţile Sodoma şi Gomora sunt date ca exemplu de suferinţă a pedepsei focului veşnic. Ultima sintagmă: focul veşnic nu poate însemna că focul care a distrus cetăţile nelegiuite ar fi etern, ci, mai degrabă, că în efectul extraordinar de profund al forţei pe care o va avea, el înfăţişează pedeapsa veşnică de care vor avea parte toţi rebelii.

Iuda revine acum la tema apostaţilor din vremea de acum, lansându-se într-o descriere a păcatelor lor, a condamnării de care vor avea parte, a corespondenţelor din natură, a pierzării lor şi a cuvintelor şi faptelor lor nelegiuite (versetele 8-16).

Mai întâi, chestiunea păcatelor lor. Prin visele lor, ei întinează trupul. Viaţa gândurilor lor este poluată. Trăind într-o lume a fanteziilor întinate, în cele din urmă ei găsesc împlinirea visurilor lor de imoralitate sexuală, întocmai cum s-a întâmplat şi cu bărbaţii din Sodoma.

Ei resping autoritatea. Ei sunt nişte răzvrătiţi împotriva lui Dumnezeu şi împotriva instituţiilor de stat. Te poţi baza pe ei să promoveze legi care să tolereze fărădelegea şi să încurajeze anarhia. Numele lor figurează pe listele organizaţiilor care şi-au propus răsturnarea guvernului.

Ei vorbesc de rău demnitarii îngereşti. Pentru ei nu are importanţă faptul că „Nu este nici o autoritate care să nu fie de la Dumnezeu şi autorităţile care există sunt rânduite de Dumnezeu" (Romani 13:1b). Ei batjocoresc porunca divină: „Să nu blestemi pe mai-marele poporului tău" (Exod 22:28). Ei vorbesc dispreţuitor şi plini de venin împotriva autorităţii, fie divine, fie angelice, fie omeneşti.

În această privinţă, ei îşi permit libertăţi pe care nici măcar arhanghelul Mihail nu şi le-a permis. Când Mihail a avut o controversă cu diavolul asupra trupului lui Moise, el nu a îndrăznit să rostească împotriva lui o judecată batjocoritoare, ci a zis: „Domnul să te mustre!" Aici Iuda împărtăşeşte cu noi un incident care nu se găseşte descris nicăieri în Biblie. Întrebarea care se ridică este: „De unde a obţinut el aceste informaţii?"

Unii afirmă că informaţiile s-au transmis prin tradiţie - afirmaţie care poate fi valabilă sau nu. Cea mai satisfăcătoare explicaţie este că informaţiile i-au fost revelate lui Iuda pe cale supranaturală, de către acelaşi Duh Sfânt care l-a inspirat să scrie epistola.

Nu avem cunoştinţe precise despre motivul disputei ivite între Mihail şi Satan cu privire la trupul lui Moise. Ştim însă că Moise a fost îngropat de Dumnezeu în valea lui Moab. Nu este improbabil ca Satan să fi dorit să ştie locul în care a fost îngropat Moise, pentru ca ulterior să se poată înălţa acolo un lăcaş religios, după care Israelul s-ar fi dedat la idolatrie, închinându-se la oasele lui Moise. Ca reprezentant îngeresc al poporului Israel (Daniel 10:21), Mihail se va fi luptat să păzească poporul de această formă de idolatrie, ţinând secret locul unde a fost îngropat Moise.

Ceea ce este însă important aici este următorul fapt: Deşi Mihail este arhanghel, şi este cel de care Se va folosi Dumnezeu pentru a-l arunca pe Satan din cer (Apocalipsa 12:7-9), totuşi el nu a cutezat să vorbească pe un ton de ocară cu cel care domneşte în domeniul demonilor, ci a lăsat pe seama lui Dumnezeu să-l mustre pe Satan.

Îndărătnici şi obraznici, apostaţii vorbesc fără pic de respect în domenii în care habar nu au ce vorbesc. Ei nu-şi dau seama că în orice societate bazată pe ordine, trebuie să existe supunere faţă de autoritatea respectivă. Şi astfel ei se năpustesc înainte, făcând paradă de aroganţa şi răzvrătirea lor.

Domeniul în care cunoştinţele lor sunt mari este cel al instinctelor naturale, al gratificării poftelor senzuale. Cu abandonul caracteristic unor dobitoace necuvântătoare, ei se dedau la satisfacerea poftelor sexuale şi, în acest proces, ei se corup şi se distrug pe ei înşişi.

O usturătoare condamnare este rostită la adresa lor. Vai de ei! Datorită inimii lor încăpăţânate şi nepocăite, ei îşi rezervă un val de mânie ce se va revărsa împotriva lor în Ziua mâniei şi revelaţiei judecăţii drepte a lui Dumnezeu (Romani 2:5).

Cariera lor este descrisa ca o cădere vertiginoasă cu viteză tot mai mare. Mai întâi, au urmat calea lui Cain. Apoi s-au aruncat cu lăcomie în rătăcirea lui Balaam şi, în fine, au pierit în răscoala lui Core. Rătăcirea şi apostazia nu sunt statice. Ele îi conduc pe oameni cu grămada spre prăpastie, aruncându-i în abis, la pierzare.

Calea lui Cain este, în principal, respingerea mântuirii prin sângele unui animal de jertfă (Geneza 4). Este încercarea de a-L îmbuna pe Dumnezeu prin eforturi omeneşti. C. H. Mackintosh a spus: „Este respins remediul lui Dumnezeu de curăţire, acesta fiind înlocuit cu efortul omului de ameliorare. Aceasta este «calea lui Cain»".

Dar, desigur, bizuirea pe efortul omenesc conduce la urârea harului şi a obiectelor harului. Şi ura aceea va conduce, în cele din urmă, la acte de persecuţie ba chiar la ucidere (1Ioan 3:15).

Rătăcirea lui Balaam este dorinţa de îmbogăţire prin transformarea slujirii lui Dumnezeu într-o afacere. Balaam a pretins că este un profet al lui Dumnezeu, dar a fost lacom şi dispus să-şi prostitueze darul profetic în schimbul unor bani (Numeri 22-24). De cinci ori Balac l-a plătit ca să blesteme Israelul şi Balaam a fost mai mult decât dispus să facă acest lucru, dar a fost reţinut de Dumnezeu. Multe din lucrurile spuse de el au fost adevărate şi frumoase, dar în pofida acestui fapt, el a fost un profet „tocmit". El n-a putut să-i blesteme pe israeliţi, dar în cele din urmă a reuşit să-i ademenească să păcătuiască cu fiicele lui Moab (Numeri 25:1-5).

Asemenea lui Balaam, învăţătorii falşi din vremea noastră sunt suavi şi convingători. Ei nu duc lipsă de cuvinte meşteşugite, prin care însă suprimă adevărul pentru a-şi înmulţi veniturile. Punctul principal este că ei sunt lacomi, căutând să facă din casa lui Dumnezeu o casă de negoţ.

Creştinismul de azi este amestecat cu aluatul păcatului simoniei. Dacă am putea elimina motivaţia profitului, o mare parte din ceea ce trece drept lucrare creştină ar încremeni pe dată. C. A. Coates ne avertizează:

„Omul este atât de josnic încât îşi face câştig din lucrurile lui Dumnezeu. Punctul final ai josniciei omului constă în faptul că va căuta să obţină câştig personal din lucrurile lui Dumnezeu. Domnul are o judecată deosebită pentru toate acestea. Vedem cât de plin este creştinismul de toate acestea şi trebuie să veghem noi înşine, ca nu cumva aceste elemente să se strecoare şi în viaţa noastră."

Al treilea motiv pentru care Iuda rosteşte cuvântul Vai este faptul că aceşti învăţători falşi au pierit în răscoala lui Core. Împreună cu Datan şi Abiram, Core s-a răzvrătit împotriva conducerii lui Moise şi Aaron, dorind să se amestece în funcţia preoţească (Numeri 16). Prin această faptă ei L-au nesocotit de fapt pe Domnul. Pentru nesupunerea lor, ei au fost înghiţiţi de vii într-un mare cutremur de pământ. Dumnezeu Şi-a arătat astfel extrema Sa neplăcere faţă de răscoala iniţiată împotriva celor pe care El i-a pus să-I fie reprezentanţi.

În continuare Iuda alege cinci exemple din lumea naturii, pentru a înfăţişa caracterul şi destinul apostaţilor. Moffatt spune că „cerul, pământul şi marea sunt răscolite pentru a se găsi ilustraţii adecvate pentru a descrie caracterul acestor oameni."

Ei sunt stânci ascunse la mesele... de dragoste (ei numeau această masă a dragostei „agapă", textual; „dragoste") organizate de creştinii primari în legătură cu Cina Domnului. Ei nu se tem nici de Dumnezeu, nici de oameni, şi au grijă mai degrabă de ei, decât de turmă. Ei îi ademenesc pe alţii, ca să le profaneze credinţa.

Sunt nori fără apă, părând a promite înviorare pentru pământul uscat de arşiţă, dar mai apoi fiind purtaţi înainte (cea mai bună variantă este „purtat" sau „dus înainte" ca în textele cele mai vechi şi în majoritatea manuscriselor (textul majoritar). Varianta din TR, KJV şi NKJV („carried about") nu are un suport puternic) de vânturi, lăsând în urma lor dezamăgiri şi deziluzii.

Sunt pomi tomnatici, despuiaţi de frunze şi de rod.

De două ori morţi ar putea fi o formă intensivă, care exprimă că sunt morţi de-a binelea - sau ar putea însemna că sunt morţi atât în rădăcina lor, cât şi în ramuri.

De asemenea sunt dezrădăcinaţi, ca şi când ar fi smulşi din rădăcini de un vânt puternic, ne mai lăsând în urma lor nici măcar un ciot din care să mai poată încolţi şi creşte în viitor viaţa.

Sunt valuri înfuriate ale mării, imposibil de strunit, ne-guvernabili, arţăgoşi şi plini de furie. Dar, în pofida zgomotului şi agitării lor, n-au nimic cu care să se prezinte decât spuma ruşinii lor. Ei se fălesc cu lucrurile de care ar trebui să le fie ruşine şi nu lasă în urma lor nici un lucru substanţial sau de valoare.

În fine, sunt ca nişte stele rătăcitoare cărora le este păstrată negura întunericului pentru veşnicie. Stelele rătăcitoare sunt corpuri cereşti care nu se deplasează pe orbita lor obişnuită. De aceea, ele nu sunt de nici un folos celor care voiesc să se ghideze după ele în navigaţia lor. Ce descriere adecvată a învăţătorilor mincinoşi! Este imposibil să capeţi îndrumare spirituală de la aceşti meteori religioşi, stele căzătoare şi comete care strălucesc orbitor pentru o clipă, după care dispar în întuneric, asemenea jocurilor de artificii ce se sting îndată ce au fost aprinse.

Pierzarea apostaţilor a fost prezisă de Enoh în a şaptea generaţie de la Adam. Este o profeţie care se găseşte numai în epistola lui Iuda. Unii cred că este luată din cartea apocrifă Enoh, dar nu există nici o dovadă că acea carte cu învăţături false ar fi existat pe vremea lui Iuda. Kelly afirmă:

„Cartea (Enoh) poartă toate semnalmentele conform cărora a fost scrisă după distrugerea Ierusalimului (şi, prin urmare, după ce a fost redactată epistola lui Iuda), de un iudeu care încă se întreţinea cu nădejdea că Dumnezeu va sta alături de iudei."

Deşi nu ştim cum a aflat Iuda despre această profeţie străveche, o explicaţie simplă şi plauzibilă este că Duhul Sfânt i-a revelat cuvintele, după cum l-a călăuzit în tot restul epistolei.

Profeţia începe cu cuvintele: „Iată, Domnul vine (W. E. Vine traduce timpul aorist (elthe). Asta ar putea traduce o formă de prefect profetic semitic, adică un eveniment viitor, văzut ca sigur, care este exprimat la timpul trecut) cu zece mii de sfinţi ai Săi." Prezicerea va avea o împlinire preliminară şi parţială când Domnul Isus Se va întoarce pe pământ după Marea Strâmtorare, ca să-Şi nimicească duşmanii şi să guverneze ca Rege. Dar profeţia va cunoaşte împlinirea ei deplină şi finală la sfârşitul Mileniului, când morţii răi vor fi judecaţi la Marele Tron Alb.

Cristos vine ca să execute judecata asupra tuturor. Restul versetului arată că prin toţi de aici se înţelege toţi cei răi. Credincioşii adevăraţi nu vor fi cuprinşi aici. Prin credinţa în Cristos, lor li s-a acordat imunitate de judecată, cum ni s-a făgăduit la Ioan 5:24: „Adevărat, adevărat vă spun că cine aude cuvântul meu şi crede în Cel care M-a trimis are viaţă veşnică şi nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viaţă." În calitatea Sa de Fiu al Omului, Căruia i-a fost încredinţată toată judecata, Domnul Isus îi va găsi vinovaţi pe toţi cei nelegiuiţi de toate faptele nelegiuite pe care le-au săvârşit în chip nelegiuit şi de toate lucrurile aspre pe care le-au rostit împotriva Lui.

De patru ori în acest verset găsim cuvântul nelegiuit. Oamenii sunt nelegiuiţi, faptele lor sunt nelegiuite, maniera în care săvârşesc aceste fapte este nelegiuită şi ei îşi manifestă in continuare nelegiuirea prin blasfemiile pe care le rostesc împotriva Domnului. El îi va găsi vinovaţi de toată afacerea nelegiuită, nu doar în sensul că-i va condamna, făcându-i să se simtă vinovaţi, ci prin faptul că va rosti sentinţa de condamnare ca urmare a vinovăţiei lor dovedite.

Cuvintele şi faptele lor nelegiuite sunt descrise acum mai amănunţit. Ei sunt cârtitori, care se plâng împotriva providenţelor lui Dumnezeu, în loc să-I fie recunoscători pentru îndurările Sale. Faptul că Dumnezeu urăşte aceste văicăreli este dovedit cu prisosinţă prin exemplul pedepsirii Israelului în pustie.

În permanenţă ei Îi bagă de vină Domnului. De ce permite El războaie şi suferinţe? De ce nu pune capăt tuturor nedreptăţilor sociale? Dacă este atotputernic, de ce nu ia măsuri să rezolve problemele cu care este confruntată lumea? Ei bagă de vină şi copiilor lui Dumnezeu, acuzându-i că sunt înguşti la minte şi puritani în conduită. Ei trăiesc în pofte, tăvălindu-se în patimile cărnii şi fiind printre cei mai gălăgioşi apărători ai permisivităţii în domeniul sexual. Vorbirea lor arogantă se dovedeşte capabilă de a atrage atenţia oamenilor. Prin propovăduirea unui extremism pe plan politic, economic şi social, vederile lor ajung pe prima pagină a ziarelor şi în capul ştirilor. Iar repudierea neruşinată şi fără perdea de către ei a doctrinelor de bază ale creştinismului, cum ar fi aserţiunea că Dumnezeu este mort, le asigură o anumită notorietate în rândul teologilor liberali.

În fine, ei sunt măiestri neîntrecuţi în arta linguşirii, atrăgându-şi astfel adepţi şi asigurându-şi, în acelaşi timp, şi un venit confortabil.

Acest portret este adevărat şi exact. Este confirmat aproape zilnic de ştirile transmise de mass-media din toată lumea.

Acum Iuda trece de la apostaţi la rolul credincioşilor în mijlocul acestor păstori tocmiţi. Mai întâi ei le aminteşte că au fost preveniţi cu privire la pericolul acesta care va veni. Apoi îi încurajează să se menţină într-o stare de tărie spirituală. În fine, îi sfătuieşte să dea dovadă de discernământ când îi slujesc pe cei ce au fost victimizaţi de apostaţi.

Apostolii preziseră că vor veni învăţători falşi, aşa cum se poate vedea din slujba lui Pavel (Fapte 20:29,30;1Timotei 4:1-5;2Timotei 3:1-9); a lui Petru (2Petru 2:1-22;3:1-4); şi a lui Ioan (1Ioan 2:18,19).

Esenţa mesajului lor a constat în faptul că în timpul de pe urmă vor apărea batjocoritori, care vor umbla după poftele lor nelegiuite.

La această mărturie Iuda adaugă acum explicaţia că aceşti batjocoritori sunt marcaţi de trei trăsături proeminente. Ei sunt oameni senzuali, adică sunt conduşi de înţelepciunea şi sentimentele lor naturale. Ei provoacă dezbinări, atrăgându-şi ucenici şi dezbinându-i pe oameni în diverse clase după progresul pe care l-au făcut în domeniul apostaziei. Ei nu au Duhul. Ei nu s-au născut niciodată de sus şi, prin urmare, nu au nici o capacitate de a înţelege lucrurile lui Dumnezeu.

Desigur, resursele credinciosului constau în a rămâne aproape de Domnul şi a trăi într-o părtăşie neîntreruptă cu El. Dar cum se realizează aceasta? Iuda ne oferă patru paşi.

Primul este: zidiţi-vă pe credinţa voastră preasfântă, adică credinţa creştină. Noi ne zidim pe ea prin studierea şi ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia. O permanentă familiarizare cu cuvântul ne va călăuzi în mod pozitiv pe calea neprihănirii şi ne va preveni cu privire la pericolele ce ne pasc pe cărare. „Oamenilor poate să li se acrească de doctrină" spune H. Pickering „dar crezul este cel care produce caracterul, nu caracterul cel care produce crezul."

Al doilea pas este rugaţi-vă prin Duhul Sfânt. Asta înseamnă să ne rugăm călăuziţi de Duhul, în acord cu voia lui Dumnezeu aşa cum este ea revelată în Biblie sau cum îi este descoperită în particular credinciosului. Asta contrastează puternic cu rugăciunile rostite ca pe de rost, mecanic, sau fără nici o participare spirituală.

Apoi iarăşi credincioşii trebuie să se ţină în dragostea lui Dumnezeu Aici dragostea lui Dumnezeu poate fi comparată cu lumina soarelui. Soarele, străluceşte întotdeauna. Dar când se interpune ceva între noi şi soare, nu mai suntem în lumina lui. Tot aşa este şi cu dragostea lui Dumnezeu. Ea străluceşte mereu asupra noastră. Dar dacă un păcat se interpune între noi şi Domnul, nu ne mai bucurăm de dragostea Lui, în practică. Noi ne ţinem în dragostea Lui mai întâi de toate prin trăirea unei vieţi de sfinţenie şi evlavie. Iar dacă se interpune vreun păcat, trebuie să-l mărturisim şi să ne lăsăm de el imediat. Secretul constă în a nu lăsa să se interpună nimic între noi şi Dumnezeu.

Nimic între sufletul meu şi Mântuitorul,

Nimic din amăgitoarele şi înşelătoarele visuri ale lumii;

Nimic care să împiedice vreo fărâmă din bunăvoinţa Sa.

Păstrează calea curată,

nimic să nu se interpună pe ea.

Charles A. Tindley

În fine, trebuie să căutăm cu îmfrigurare îndurarea Domnului nostru Isus Cristos pentru viaţa veşnică. Îndurarea Domnului nostru se referă aici la iminenta Sa revenire ca să-i ia pe ai Săi acasă în cer. În zilele de întunecime şi apostazie, trebuie să păstrăm lumina acestei binecuvântate nădejdi arzând vie în inimile noastre. Ea se va dovedi astfel o nădejde mângâietoare şi purificatoare (1Tesaloniceni 4:18;1Ioan 3:3).

O anumită măsură de discernământ spiritual este necesară în tratarea victimelor apostaziei. Scripturile fac distincţie între modul în care trebuie să ne purtăm cu cei ce sunt propagatori activi ai cultelor false şi cei care au fost înşelaţi de aceştia, în cazul liderilor şi al propagandiştilor, politica este cea prezentată la 2Ioan 10,11: „Dacă cineva vine la voi şi nu vă aduce învăţătura aceasta, să nu-l primiţi în casă şi să nu-l salutaţi. Căci cine îl salută participă la faptele lui rele." Dar când se referă la cei ce au fost înşelaţi de învăţătorii mincinoşi, Iuda ne sfătuieşte să facem o distincţie (variantele textuale de aici se complică şi mai mult prin faptul că verbul din greacă diakrinomai poate însemna „îndoire" sau „a face distincţie". Vezi notele din NKJV asupra versetelor 22 şi 23) şi ne oferă două posibile modalităţi de a acţiona.

De unii trebuie să avem compasiune. Adică, trebuie să le dăm dovadă de interes plin de compasiune şi să încercăm să-i îndrumăm să iasă din îndoielile şi disputele în care sunt prinşi şi să ajungă la o convingere fermă cu privire la adevărul divin.

Apoi sunt aceia care se află în buza prăpăstiei, gata de a cădea în flăcările apostaziei. Pe aceştia trebuie să-i salvăm prin avertismente puternice şi hotărâte, însoţite de îndrumări, urând până şi cămaşa întinată de carne. În Vechiul Testament îmbrăcămintea unui lepros era contaminată, trebuind să fie arsă (Levetic 13:47-52). Astăzi, când avem de a face cu oameni care au căzut în păcate sexuale, trebuie să ne aducem aminte că obiectele materiale, cum sunt îmbrăcămintea, de pildă, adesea excită pasiunile. Când vedem sau pipăim aceste lucruri, se formează în mintea noastră asociaţii cu anumite păcate. Prin urmare, când avem de a face cu oameni care au fost întinaţi, trebuie să avem grijă să evităm orice s-ar putea dovedi o ispită în. propria noastră viaţă. Un autor necunoscut a exprimat acest gând în felul următor:

„Hainele care aparţin unui om poartă în ele asociaţia şi contaminarea păcatului, contagiunea râului. Tot ce este asociat cu o viaţă de păcat trebuie aruncat afară din viaţa noastră, renunţând definitiv la ele, dacă dorim să fim la adăpost de infecţia şi contagiunea acestei maladii distrugătoare de suflete.”

J. B. Mayor ne avertizează: „Deşi creştinul are datoria de a avea milă şi de a se ruga pentru păcătos, el trebuie să privească cu scârbă tot ceea ce poartă urmele păcatului."

Iuda îşi încheie epistola cu o minunată benedicţie. Este atribuirea de lauda şi închinare Celuia care poate. El poate să mântuiască (Evrei 7:25), poate să ne întărească (Romani 16:25), poate să ne ajute (Evrei 2:18), poate să supună (Filipeni 3:21) - şi aici El poate să ne (textul majoritar conţine varianta „pe ei" în loc de "pe voi", însemnând cei ce păcătuiesc din versetele anterioare, pe care creştinii duhovniceşti încearcă să-i salveze)

păzească de poticnire. Această făgăduinţă din urmă este deosebit de nimerită pentru timpurile în care trăim, înconjuraţi de apostazia la care s-a referit Iuda,

Dar făgăduinţa nu se opreşte aici. El poate să ne facă să stăm fără vină în prezenţa slavei Sale cu bucurie nespus de mare. Este uluitor! Când ne gândim ce eram cândva - morţi prin păcatele şi fărădelegile noastre; când ne gândim ce suntem - slujitori sărmani, slabi şi greşelnici; şi când ne gândim că într-o zi vom sta absolut fără vină în Sala Tronului universului, bucurându-ne cu bucurie nespus de mare - o, ce har este acesta!

El nu este doar Păzitorul şi Desăvârşitorul - El mai este şi Dumnezeu Mântuitorul nostru. Este o minune faptul că pe Dumnezeu îl interesează atât de mult fiinţa noastră încât a devenit şi Mântuitorul nostru, în sensul că a conceput planul prin care suntem mântuiţi şi ne-a asigurat pe Fiul Său fără păcat ca Miel de Jertfă.

Singurului înţelept - în ultimă instanţă, orice înţelepciune vine de la Dumnezeu (Iacov 1:5). Înţelepciunea noastră derivă din fântâna de înţelepciune: Dumnezeu, singurul înţelept.

După cum se va vedea dintr-o citire constantă a notelor textuale din Noul Testament în versiunea NKJV, textul critic - în mare măsură alexandrin - are tendinţa de a fi mai scurt „de a o omite" decât textul tradiţional şi cel majoritar. De unde rezultă că, atunci când adaugă ceva este un fapt deosebit de interesant. În versetul 25, se fac trei adaosuri, aşa încât avem varianta:

Singurului Dumnezeu Mântuitorul nostru,

Prin Isus Cristos Domnul nostru,

Să-I fie gloria şi maiestatea,

Stăpânirea şi puterea,

Înainte tot timpul" etc.

Dar se omite totuşi cuvântul înţelept. Poate că această benedicţie a lui Iuda, populară în toate timpurile, a fost recitată în această formă mai lungă în bisericile egiptene.

Dacă închinarea (worship, în engleza veche: „worth-ship") înseamnă a-i atribui lui Dumnezeu acele atribute de care este vrednic, va fi slavă, măreţie, putere şi stăpânire.

Slavă - onoarea supremă ce I se cuvine Lui pentru tot ce este şi tot ce a făcut pentru noi.

Măreţie (maiestate) - demnitatea şi splendoarea pe care le merită El ca Monarh Suprem al universului.

Stăpânire - domnia fără drept de apel pe care o deţine El este a Lui prin drept suveran.

Şi puterea sau autoritatea - tăria şi prerogativa de a conduce peste tot şi peste toţi cei ce au fost creaţi de mâna Sa.

El a fost vrednic de aceste laude în trecut, El este vrednic în prezent şi va fi vrednic în toată veşnicia. Apostaţii şi învăţătorii falşi n-au decât să încerce să-L deposedeze de slavă, să-I ştirbească maiestatea, să murmure împotriva stăpânirii Lui şi să încerce să I se pună de-a curmezişul puterii Lui. Dar toţi credincioşii adevăraţi îşi găsesc împlinirea supremă şi bucuria în proslăvirea Lui, mai înainte de toţi vecii şi acum şi în veci! Amin.

clickbible.org